

ÎNTRU MĂRIREA LUI DUMNEZEU CELUI ÎN TREIME LĂUDAT,
TATĂL, FIUL ȘI DUHUL SFÂNT

S-a tipărit această carte la anul 7523 de la facerea lumii, iar de la nașterea după trup a lui Dumnezeu-Cuvântul, anul 2015, cu binecuvântarea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu, pecetluind 60 de ani de coborâre a cuvântului Său peste pământul român

Editura Ro-Emaus
București 2015
ISBN: 973-97125-6-8

Cuvânt introductiv

Continuând cartea Cuvântul lui Dumnezeu cu încă zece ani de cuvânt, poate înțelege oricine vrea să înțeleagă că acest râu care curge din cer din gura Domnului peste pământ ca să-l adape, ca să-l hrănească, iată-l, nu seacă, nu stă din cursul său acest râu de cuvânt.

Alăturăm acum încă o carte lângă cea editată în anul 2006, și în care este așezat Cuvântul lui Dumnezeu din perioada 1955-2005. Trecând de atunci încă zece ani și aducând cu ei pe pământ tot atâția ani de cuvânt din cer, încă o carte zidim acum, și o vom împărți celor ce Îl iubesc pe Domnul, pe Cel ce poartă nume minunat: *Cuvântul lui Dumnezeu*.

Tot materialul din față al primei cărți de 2000 de pagini, îl așezăm și în cartea aceasta a doua, spre înțelesul cel întreg al provenienței acestui râu de cuvânt, care curge de sus pe vatra neamului român, o poveste de șaiszeci de ani împliniți în acest an pe acest tărâm, când, iată, sărbătorim scoțând de sub tipar perioada 2005-2015 a *Cuvântului lui Dumnezeu*. Vom insera apoi în filele cărții prefață pentru acest timp de zece ani de cuvânt, și nu o vom închide până nu vom așeza în ea noi mărturii de credință ale creștinilor care nu sunt cuprinși în capitolul mărturiilor din ediția cărții cea dintâi din anul 2006.

Avem ca îndemn la lucru sfânt cuvântul de binecuvântare al Domnului, prin care ne-a așezat să dăm ființă cărții cea de a doua și să sărbătorim ființa ei ca pe Domnul ei, căci El este această carte.

«E zi de duminică, o, fiilor, și povața Mea este peste voi. O, sculați-vă bine ca să lucrați voi lucrarea Mea, că rostesc peste voi acum binecuvântare mare pentru încă zece ani de carte de cuvânt al Meu, și pe care trebuie acum s-o ridicăm pe mâini în sus, spre Tatăl, și apoi s-o împărțim, fiilor. La patruzeci de ani după punerea temeliei cuvântului Meu pe vatra neamului român prin trâmbița Mea Verginica am ridicat sus prima carte, în care am așezat mult cuvânt al gurii Mele, cules în vreme spre a rămâne el scris și spre a mărturisi peste timp că Domnul a grăit și grăiește peste pământ și că are un staul zidit de El, un popor la care trage cu cuvântul Său când El cuvintează din cer pe pământ, și așa în anul 1995, după patruzeci de ani de cuvânt pe pământul român am ridicat în sus spre Tatăl prima carte, mult cuvânt din multa Mea grăire de patruzeci de ani. Au mai trecut apoi zece ani și iarăși, fiilor, am scos cu voi mai mult cuvânt din această fântână vie și am zidit cu el carte mare și am ridicat-o pe mâini sus spre Tatăl, căci am scos mult din râul Meu de cuvânt și l-am dat de știre peste pământ, iar acum, dacă au trecut iarăși încă zece ani, ridicăm încă o carte și scriem în ea de acolo de unde am rămas cu scrisul și până azi, fiilor, iar cărțile cuvântului Meu lucrează peste pământ, căci merge cuvântul, merge pe calea pe care merge omul și se întâlnește cu omul, și nimeni nu va putea spune că n-a știut, că nu știe de Domnul, Care grăiește din cer pe pământ în mijlocul neamului român, iar proorocul Daniel a spus încă din vremea sa despre cartea aceasta a cuvântului Meu că mulți o vor cerceta amănunțit și va crește știința în mintea și în inima omului, și mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula la auzul cărții cuvântului Meu și vor auzi ei glasul Fiului lui Dumnezeu, precum este scris, iar poporul cel credincios va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în această carte.

Iată, este scris în prooroci de acest râu de cuvânt din vremea aceasta de la sfârșit și iese cartea cuvântului Meu deasupra, iese mereu, așa cum izvorul unei apei iese din stâncă și curge volburos și se arată curgând și mărturisind, și mulți se vor apleca și se vor spăla în acest râu și vor fi curățiți și albiți și lămuriiți, dar cei nelegiuși se vor purta ca cei nelegiuși în fața acestui susur de cuvânt, căci toți cei fără de Domnul, fără de lege, toți aceștia nu vor pricepe, și numai cei înțelepți se vor apleca și vor înțelege pe Dumnezeu, precum este scris.

Eu, Domnul, binecuvintez acum lucrarea voastră de pregătire a ieșirii cărții, fiilor, încă o carte de cuvânt, de acolo de unde am rămas cu cartea cea de acum zece ani, și se va adăuga acum aceasta și vom fi la zi cu lucrarea de mărturisire și șaiszeci de ani de cuvânt vom scrie acum pe pământ cu cartea cuvântului Meu».

Fragment din Cuvântul Domnului pentru binecuvântarea ființei cărții cea de a doua, 20 aprilie/3 mai 2015

De ce trebuie citită această Scrisoare?

Atunci când primești o scrisoare semnată de un anume cunoscut, o deschizi și o citești, și apoi îți dai seama că ea este sau nu autentică. Așa se întâmplă și cu „*Scrisoarea*“ de față: dacă n-o deschizi nu-i cunoști conținutul. Și dacă nu-i cunoști conținutul nu-i poți constata autenticitatea.

La o primă lectură *Cartea* se poate structura pe scrisori de cunoaștere (de recomandare), prin care Autorul se prezintă în persoana lui Dumnezeu Fiul dialogând cu omul prin intermediul Duhului Sfânt, păstrând integritatea Sfintei Treimi.

Apoi sunt o serie de scrisori de intenție, prin care Dumnezeu Își anunță planul Său.

Un alt tip de scrisori sunt acelea prin care Dumnezeu îi semnalează omului anumite scăpări de la legea cea dreaptă. Merită citit!

Sunt, apoi, acele scrisori prin care luăm cunoștință despre un popor împlinitor, un popor nou, poporul Noului Ierusalim, prin care vedem că cerințele legii nu sunt imposibil de împlinit. Merită să cunoaștem aceste lucruri!

Un capitol de luat aminte îl reprezintă disputa dintre Dumnezeu (*Păstorul*) și preoții (*ciobanii*), care s-au îndepărtat de la legea adevărului devenind „*călăuze oarbe*“ pentru turmele rătăcite, lupi îmbrăcați în piei de oaie, careucid oile, mai degrabă decât să le îngrijească. Aflăm de aici că „*preoții și-au făcut trupurile cât butoaiele*“; se duc la sfânta slujbă „*mâncați sătui cârnat*“; preotul bate mingea și „*sare, zici că moare*“; merge la mare, și, până se întoarce bronzat, „*diavolul slujește în haine preoțești*“ etc. Lucruri cu care cei mai mulți dintre creștini sunt întrutotul de acord. Merită citit!

Implicarea discretă a lui Dumnezeu și condamnarea „*ingineriilor politice*“, demascarea hoților „*cu cravată*“ este un alt capitol foarte important. Merită să citim!

Aflăm în acest sens că românul nu a fost niciodată singur și că de la începutul comunismului Dumnezeu l-a însoțit în suferințele sale, îndemnându-l să se supună material și să fie liber spiritual: moartea lui Ceaușescu, căderea comunismului la o dată fixă. Merită citit!

Un loc important îl ocupă regele Mihai, căruia Dumnezeu i-a vestit întoarcerea acasă, lucru care, de altfel, s-a și împlinit. Merită citit!

Irineu Pop Bistrițeanul, patriarhul lui Dumnezeu, este un capitol incitant și o luptă cu o miză capitală. El este persoana prin care Dumnezeu va așeza la loc calendarul și legea creștin-ortodoxă a sfințeniei. Foarte important de știut!

De multe ori *Cuvântul* revine la dragostea dintâi a facerii omului, la chipul cel adevărat al omului creat de Dumnezeu. Acest chip îl regăsim restaurat în chipul Maicii Domnului, dar și al tuturor sfinților, dintre care strălucește Sfânta Virginia, a șasea trâmbiță apocaliptică, prin care Dumnezeu Și-a început această lucrare de *Cuvânt* acum cincizeci de ani. Lucru demn de luat în seamă. Lucru care nu poate fi trecut cu vederea!

Tonul discursului teologic este blând și smerit, dar nu lipsit de acea strălucire paternă și regală prin care Dumnezeu Se întoarce să-și ia în primire împărăția. Această apropiere de om, pe care *Cuvântul* o realizează prin bocetul purificator al Tatălui pe umărul „*fiului risipitor*“, este o *Baladă* care pe nimeni nu poate lăsa indiferent.

Omul contemporan nu vede fața lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu vede decât spatele omului. Adevărul acesta trebuie să ne înfricoșeze și să ne dea de gândit. Merită să medităm la acest lucru, parcurgând paginile *Vieții*. Fiecare om se privește în oglindă și acolo se vede așa cum este, bun sau rău, mincinos sau iubitor de Dumnezeu, frumos sau urât, slab sau gras, având haine strălucitoare sau ponosite. Cu atât mai mult, *Cartea* este o oglindă a adevărului în care ne vedem mai ales urâtenia și goliciunea. Merită s-o citim spre a ne vedea adevărata față!

Parcurgând paginile acestei cărți, cititorul onest Îl recunoaște pe Dumnezeu, cititorul răbdător află tainele vieții, cititorul indiferent se atinge de izvorul vieții și într-o bună zi își va da seama de gustul neasemuit al apei din care a băut cu indiferență. Cititorul revoltat și rebel va fi aidoma lui Goliat, care a căzut sub lovitura plecată din praștia lui David.

Tot cititorul va avea de câștigat.

Cel care nu citește *Cartea* rămâne un orb rătăcit într-o lume rece, dar acesta n-are dreptul să ridice cuvânt împotriva *Cuvântului lui Dumnezeu*.

Marian Zidaru

O, copii mărturisitori din zilele acestea când Eu am desfăcut pecețile Cărții Vieții, uitați-vă cum Mă scriu cu sfinții și cu îngerii în cartea aceasta! Mărturisiți vremea Mea cu voi, cartea Mea cu voi, că lucrare mai mare ca lucrarea Mea cu voi, și a voastră cu Mine, nu a fost de când sunt veacurile și nici nu va mai fi, și trebuie să lucrăm din zi în zi tot mai mareț, fiindcă sunt zilele venirii Mele cu sfinții în cartea aceasta, și toți mărturisesc în ea pe Dumnezeu și pe ei și pe voi. Împărăția cerurilor este lucrare mare în om, și apoi ea trebuie să prindă sub ea oameni din toată seminția și limba și poporul și neamul ca să împărățească aceștia pe pământ, precum este scris în Scripturi. Iar cartea aceasta este Duhul Meu Cel dătător de viață, cuvântul Meu și al sfinților Mei, care au lucrat în veacuri lucrarea mărturisirii Fiului lui Dumnezeu, Care S-a făcut Fiul Omului acum două mii de ani, ca să Se facă El, apoi, Mielul Cel junghiat Care spală păcatele lumii ca să-i tragă pe toți la Tatăl, precum este scris cuvântul Meu cel din Scripturi. Amin.

(fragment din Cuvântul lui Dumnezeu, 7/20 ianuarie 2004)

NOTĂ ASUPRA EDIȚIEI

Tainica împărăție a lui Dumnezeu

Două mii de ani de derivă spirituală

Cândva erau mai mulți sfinți pe pământ, iar cărți sfinte, mai puține. Strămoșii noștri, cu mâini tremurânde de înfiorare, le răsfoiau și ziceau: „*O mie și încă o mie și gata, vine sfârșitul*“. A rămas așa, doar o vorbă, căci în Scripturile din vremurile noastre s-a amestecat omul îndrăzneț, și acum scrie „*mii de ani*“. Totuși, tensiunea pe care o inspira anul 2000 a trecut. Zilele se derulează aparent normal, deși sunt mult mai scurte, ca o clipă. Intrăm în criză de timp, prinși în realitatea pe care o vedem și o auzim, iar când mai apucăm, privim cerul ca să vedem cât e de frumos sau să vedem care mai e starea vremii. Absorbiți de griji, uităm de realitatea netrecătoare în care ne mișcăm și respirăm; ea, prin care există ființa noastră, și cu care ne vom confrunta fulgerător într-o zi. Poate că ne așteptăm la ceva spectaculos: trâmbițe, crucea pe cer... și iată că semnele sfârșitului vin și trec pe lângă noi în chip firesc, și riscăm să ne asemănăm cu fata babei, care n-a cunoscut-o pe zâna cea bună ca să-i facă bine și să-și ia răsplată bună.

Pentru mulți, Hristos a rămas un oarecare și la prima Lui venire. Pentru cei care au crezut, atunci a fost sfârșitul lumii și începutul împărăției lui Dumnezeu, iar ei s-au înscris cu trăirea lor în anul întâi. Dar noi trăim chiar sfârșitul și nu știm să-l vedem, să-l simțim, cum nu simțim aerul viciat cu care ne-am obișnuit și nu-i mai simțim primejdia. Când a pierit din noi frumusețea chipului edenic și am uitat menirea noastră, când am uitat glasul Făcătorului Care ne-a zidit și când chemarea lăuntrică a dimensiunii noastre veșnice a amuțit, ce sfârșit să mai așteptăm? Ne sfârșim curiozitatea febrilă în știri trecătoare, uitând știrea de ultima oră: vine Domnul! Cu două mii de ani în urmă, ucenicii priveau cu dor în zare să li Se arate Domnul și Învățătorul lor, iar noi, hărăziți să trăim vremea glorioasă a capătului operei de mântuire, suntem anesteziați de răceala credinței.

Cel Care i-a însoțit întotdeauna pe ai Săi prin cuvânt proorocesc, i-a cuprins pe români în cea mai mare lucrare a tuturor veacurilor: Cuvântul Lui, fără capăt, izvorând ca un râu din tronul vieții și adăpând pământul, cum stă scris în filele Apocalipsei (v. *Apocalipsa*, 22/1).

«*Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, și am venit să-Mi gătesc calea celei de a doua arătări, așa cum este scris în cartea Mea*», grăia Domnul în anul 1955 prin sfânta Virginia, vasul ales prin care El a povățuit un popor vreme de 25 de ani. De atunci, glasul Lui din cer n-a mai avut odihnă, înfruntând biruitor împotrivițiile timpurilor omului. La început se strecura ca un firicel de apă vie printre stânci; astăzi s-a făcut șuvoi de învățătură, mângâiere și putere, care curăță și sfințește, lămurește și albește, botează și înnoiește. Iar noi un singur răspuns putem da pe placul Lui: voința facerii din nou a ființei noastre.

«...Și numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu...» (*Apocalipsa*, 19/13)

Dar cum și ce mărturisește Domnul despre Sine și despre venirea Sa?

«*Eu sunt Domnul Iisus Hristos. Nu sunt în trup, dar nu mai e mult și voi veni în trup, și în trup voi despărți veacurile: pământesc, de cel duhovnicesc. Voi face un veac nou, care nu se va mai schimba și nici nu se va mai tulbura.*»

(citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 6/19 ianuarie 1975)

«*Sunt Mirele Cel din cer. Am venit să-Mi îmbrac mireasa în haină cerească și să-i pun cununa acestei vremi de glorie. ...Iată vremea aceea când omul trebuie să intre înapoi în grădina Edenului, de unde a căzut, în starea cea îngerească, în starea cea fără păcat, în starea cea de duh și de har.*»

(citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 23 aprilie/6 mai 1991)

«*Eu am scris în carte o mie și încă o mie până la venirea Mea, dar omul bisericii din lume a scris drum lung, căruia nu i se cunoaște capătul. A scris „mii de ani“, a adăugat la număr și a scos venirea Mea. Și dacă aceia care au scos Mi-au tăiat Mie numărul și drumul, dacă ei stau în nepăsare, așa stă și turma lor.*»

(citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 2/15 februarie 1995)

«...Eu sunt Cel ce am fost, și sunt Cel ce sunt. Tatăl este cuvântul Meu în tot ceea ce împlinesc. Când eram cu trupul văzut pe pământ, am dat cuvânt la cei ce M-au întrebat: „Doamne, când va fi venirea Ta și ziua aceea?“. Eu le-am spus că „Despre ziua aceea nu știu nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl. De aceea, privegheați“. Dacă nu le-aș fi răspuns așa, nu le-aș fi putut spune: „Privegheați, că nu știți ziua când vine Fiul Omului“.

Am spus că numai Tatăl știe. O, dacă numai Tatăl știe, Eu nu mai vin? Ce vrea să spună omul care se ascunde de venirea Mea zicând că numai Tatăl știe? O, Tată al Meu, ce vrea, oare, omul să zică?

O, Tatăl Meu Savaot, Eu sunt cuvântul Tău, și Tu ești cuvântul Meu, dar oamenii Mă despart în inima lor de Tine, și zic că numai Tu știi, și Eu nu. Omul cel vechi e burduf vechi, și nu încapă vinul nou în burduf vechi. Învățătura Mea cea nouă e pentru oameni noi, care stau pregătiți întru venirea Mea în toată vremea, căci Eu sunt în toată vremea și vin în toată vremea și vin ca un fur, când nimeni nu se așteaptă să vin. Amin.

Tată Savaot, Mă fac punte pentru Tine. Scoală-Te în cuvânt pentru Fiul Tău. Eu n-am grăit de la Mine Însumi când am spus: „Nu știu nici îngerii, nu știe nici Fiul, ci numai Tatăl despre venirea acelei zile“. Tu ești Dumnezeu Tatăl, iar Eu sunt Dumnezeu Cuvântul, Fiul Tău, cuvântul Tău, Tată. Amin, amin, amin.

— O, Fiule Emanuel, Tu ești Fiul Meu, Cel Unul născut din Mine, înainte de veci, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, prin Care toate s-au făcut. O, Fiule scump, nimic n-am făcut decât prin Tine, căci Tu ești cuvântul Meu, și prin Tine se împlinesc toate. Amin, amin, amin. Nu prin Mine, ci prin Tine, Fiule, căci Tu ești Fiul Meu, și le-am spus oamenilor să asculte de Tine, tată. Așa le-am spus: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit. De El să ascultați“. În toate nu Te ascultă oamenii, dar iată în ce s-au găsit să Te asculte, Fiule durut! Cei ce nu iubesc și nu doresc venirea Ta, au găsit acest cuvânt al Tău și s-au făcut credincioși împotriva venirii Tale, dar Eu sunt Tatăl, și știu mereu venirea Ta pe pământ. Cuvântul acesta: „Nu știe Fiul, ci numai Tatăl“, acest cuvânt l-ai spus Tu, Fiule. De ce-l spune și omul? Pentru ce-l spune omul? Ca să-Mi dea Mie mai multă mărime decât Ție? O, câte cuvinte vii ai spus Tu, Fiule, Cuvântule al Meu! De ce, oare, pe acelea nu le spune omul? Dar cui ai spus Tu cuvântul acela? Tu vorbeai cu ucenicii Tăi ca să rămână vorbirea Ta peste oameni, așa cum vorbești Tu pentru oameni, vorbind cu fiii cuvântului Meu, iar cuvântul Meu Tu ești, Fiule. Amin.

O, fii ai oamenilor, Eu sunt Tatăl Savaot. Nu așa trebuie citite Scripturile Fiului Meu. Cine citește, să înțeleagă. Amin, amin, amin. Cine citește, să nu răstălmăcească, ci să înțeleagă cuvântul Fiului Meu. Ucenicii Fiului Meu L-au întrebat plini de dorul venirii zilei Lui, dar voi nu aveți dor de această venire.

O, fii ai oamenilor, și voi, slujitori ai bisericii oamenilor! A spus Fiul Meu că nu știe nimeni de venirea Lui, în afară de Tatăl. Iată, iau în mâini Scriptura aceasta și o citesc vouă și găsesc în ea că Fiul Meu v-a spus toată taina acelei zile ca s-o cunoașteți, și a zis: „Iată, v-am spus de mai înainte; învățați pildă de la smochin, care vestește vara“. Slujitorul cel înțelept și credincios este pus de Dumnezeu peste slugile Sale ca să le dea hrana din cer la timp, și pe acela îl găsește Fiul Meu făcând așa și nu este luat pe neștire, ci este gata pentru venirea Stăpânului său. Dar dacă acel slujitor, rău fiind, va zice în inima sa: „Stăpânul întârzie“, el, nu numai că nu va mai da hrană bună, dar va și începe să bată pe cei ce slujesc împreună cu el, forțându-i să mănânce și să bea cu bețivii și cu desfrânații, și atunci, în ziua pe care n-o cunoaște și pe care n-o așteaptă, va veni Stăpânul și îl va tăia pentru fățarnicie. Furul când vine sparge casa, că e fur, și stăpânul casei nu știe vremea furului, dar furul o știe. Diavolul a furat acest cuvânt al Fiului Meu, și dacă l-a furat, l-a făcut pe om să spună așa: „Nu știe Fiul, ci numai Tatăl“. Dar slujitorul cel înțelept dă hrană la timp peste slugi, și el nu spune: „Stăpânul întârzie“, căci el este cu Stăpânul său în toată vremea.

O, Fiule Emanuel, o, tată, o, Fiule alungat! Eu, Tatăl Savaot, așa grăiesc: Eu n-am ascuns în Mine ziua aceea despre care Te-au întrebat îndeosebi ucenicii Tăi de atunci. Nu Eu, ci Tu ai ascuns-o în Mine, ca să întărești veghea și credința și răbdarea ucenicilor Tăi; și aceasta ai făcut-o înainte de moartea și de învierea Ta, Fiule scump. Atunci vorbeai pe pământ și pentru cei de pe pământ, iar acum vorbești din cer, pentru cei cerești de pe pământ, care au apucat în trup ziua Ta, venirea Ta cuvânt de viață veșnică pentru cei credincioși care stau de veghe înaintea Ta, Fiule, ziua Mea de odihnă. În Tine Mă odihnesc, în Tine binevoiesc, în Tine lucrez și din Tine spun peste tot neamul omenesc: Tatăl și Fiul, una sunt. Amin. Nimeni nu știe ziua aceea, decât Tatăl. Nimeni nu cunoaște pe Fiul, decât Tatăl, și cel care voiește Fiul să-i descopere. Amin, amin, amin.»

(citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1998)

«O, cine să mai înțeleagă cuvintele Mele dacă omul trufaș se așează împotriva adevărului lor? Acest cuvânt al Meu: „Mă duc ca să vin“, ar fi trebuit să umple pământul de glasuri care să strige de atunci și până acum: „Vino, Doamne!“»

(citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 24 iulie/6 august 2000)

«Caută, omule, să înțelegi venirea Mea și să crezi că am venit după tine ca să te învăț cu venirea Mea, cu nădejdea în venirea Mea, că iată, pe pământ nu mai are omul nădejde că Eu vin, dar Eu vin, că scrie în Scripturi să vin. Amin. Venirea Mea e nuntă pentru cei ce vin spre ea, iar pentru cei ce fug de ea, e zi de beznă, e zi de judecată, căci cine nu ascultă de aceste cuvinte, acela este judecat de ele și rămâne în întunericul veacului acesta. Amin.

O, țară a întoarcerii Mele! O, țară dulce, Mă îndulcesc în tine cu cuvântul venirii Mele și te fac dulce pentru

cer, ba chiar și pentru cei de pe pământ. O, țara Mea frumoasă, M-am întors la începutul tău. Tu ești începutul pământului, iar Eu stau în vârful tău și cuvintez peste pământ din vârful lui, din locul cel sfânt al Meu, din muntele Meu cel sfânt din tine. Neamul tău nu-și cunoaște obârșia, dar Eu vin să-l vestesc și să-l fac iar pe om din locul din care l-am făcut pe cel întâi zidit. Iată ieslea cuvântului Meu cu care încep să fac din nou lumea, și pe om, ca și la început. La început am început de aici, iar la sfârșit, tot de aici am început, și am unit începutul cu sfârșitul, ca să întocmesc Scriptura nașterii din nou a lumii.

Să vină românul să ia de la Mine să învețe ce înseamnă să fie românul român. Să vină românul și să ia naștere din nou din cuvântul Meu. Să vină! Amin. Și vine, și va veni, și tot mai mult va veni. Amin.»

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 13/26 august 2000)

Prefață la Cartea Cuvântul lui Dumnezeu editată în anul 2006, după cincizeci de ani de Cuvânt

Reeditarea unei biruințe: Cărticica Albă

Și iată, acum, acest șuvoi de cuvânt se adună și se liniștește și se așează într-o nouă carte. De ce această carte acum, când au apărut o mulțime de cărți „spirituale“, mai mult sau mai puțin sau chiar deloc scrise în tiparele Sfintei Tradiții ortodoxe? De ce această carte acum? Pentru că așa a voit Dumnezeu. Această carte nu este un rod al unei minți omenești sau al mai multor persoane, ci este Cuvântul lui Dumnezeu.

În urmă cu zece ani, Fundația Sfânta Virginia edita cartea „Cuvântul lui Dumnezeu“, marcând împlinirea a patruzeci de ani de pogorâre a cuvântului ceresc pe pământul român, la Pucioasa. Acum, la împlinirea a cincizeci de ani, avem lucru împărțit de la Dumnezeu pentru reeditarea acestei cărți tipărite în anul 1995, revizuiind-o și adăugând la ființa ei cuvântul lui Dumnezeu cuprins în perioada 3 aprilie 1995 – 19 iunie 2005 și, iarăși, adăugând în ea cuvântul coborât din cer până la data reeditării ei. În timpul acestor zece ani (și mai bine), cuvântul lui Dumnezeu a fost împărțit oamenilor sub formă de ziar și prin intermediul site-ului: www.noul-ierusalim.ro. Acum însă, această perioadă de cuvânt va fi adăugată cărții reeditate, pentru marcarea praznicului Cincizecimii Cuvântului lui Dumnezeu în România. În fiecare an la Pucioasa zilele Rusaliilor au prilejuit Sărbătoarea Creștinătății Românești, și atunci cuvântul lui Dumnezeu încerca să se strecoare printre momentele programului artistic, specific unui festival creștin, chemând morții, dar mai ales viii la înviere. Năzuim că lansarea noii ediții a cărții „Cuvântul lui Dumnezeu“ va fi cel mai propice mod de a sărbători acest praznic jubiliar.

Cei cincizeci de ani de cuvânt înseamnă și istoria poporului creștin martor al acestei lucrări ce se scrie mereu prin cei rămași credincioși. Pentru unii, cuvântul lui Dumnezeu care se coboară pe pământ prin firul acestei profeții, a rămas și astăzi scris numai în pagini; pentru alții un adevăr incomod, perceput de ei ca un neadevăr zdruncinător; iar pentru alții a rămas scris pe «*tăblițele de carne ale inimilor lor*» (v. II Corinteni, 3/3). Pentru a întări însă acest adevăr, am mai adăugat la ființa cărții și cuvinte adresate în mod special unor creștini sau grupuri de creștini. Mulți care au pășit în poporul Domnului sau care s-au născut în această lucrare, au ajuns acum să facă pustiire, atât în conduita morală proprie, cât și în conduita altora, întorcându-se cu totul de la adevărul în care au crezut, denigrând și lovind în el și în cei ce au rămas de partea lui.

Duhul lumii a fost întotdeauna o sită care i-a cernut pe creștini. Cei puțini, cei întregi, cei statornici, au rămas. Mulți însă au ales să se întoarcă și să-și continue viața în «*întunericul cel mai din afară*» (Ev. Matei, 22/13). Pe cel care a venit la El, Dumnezeu nu l-a scos afară, însă cei slabi s-au tras singuri, mânați de poftă, de slăbiciuni sufletești, de invidie sau de farnece.

Puțini cunosc adevărul despre greul în care această lucrare de cuvânt ceresc s-a născut pe pământ. În ea s-a aruncat cu pietre nu numai din afară, ci mai vârtos dinăuntru. Credem că în vremea de azi nu este o simplă coincidență divulgarea trecutului „*glorios*“ al unor persoane proeminente din B.O.R. prin dezvăluirea dosarelor securității comuniste, odată cu scoaterea la lumină a celor care l-au lovit pe Dumnezeu în acești cincizeci de ani. Deși mulți dintre aceștia, după ce „*au mușcat*“ mâna care i-a hrănit cu pâine și vin din cer, se ascund acum sub praful de pe drumul lumii, de Dumnezeu însă nu se pot ascunde.

Nimeni nu a fost forțat să creadă. Dimpotrivă, mulți credeau în Dumnezeu doar atât cât să le meargă bine, să-și urmărească interesul personal. Apoi, izbindu-se în pământescul din ei, Îl trădau vorbindu-L de rău la ceilalți, și mai ales la autoritățile comuniste, care luau mereu măsuri drastice împotriva celor rămași credincioși.

S-a ajuns să se vorbească pe alocuri în batjocură, cum că ar fi „*produsul Noului Ierusalim*“ acei câțiva care sub haină călugărescă și nu numai, au discreditat ținuta acestei lucrări prin starea lor morală și spirituală decadentă. Ne vedem obligați să precizăm că produsul Noului Ierusalim nu sunt decât cei care prin trăirea lor dovedesc un comportament creștinesc autentic și demn, plin de rafinament ceresc și de sfințenie, după cum și-au ales modelul, adică pe Hristos. «*După roadele lor îi veți cunoaște*», spune Scriptura, căci așa și nu altfel sunt recunoscuți cei ce după adevăr și nu declarativ se numesc poporul Domnului.

Dacă unele cuvinte au fost rostite de Dumnezeu, împins fiind de cele ce se întâmplau „*în numele Lui*“, de multe ori cuvinte cu referire directă la anume persoane, aceasta nu înseamnă o implicare preferențială, ci este un prilej de învățătură de viață pentru toți. Fără să vrea, cei care l-au făcut rău lui Dumnezeu, au făcut și un potențial

bine, căci din pășaniile lor fiecare poate să învețe, dacă voiește, să nu facă la fel.

Cuvântul lui Dumnezeu îi învederează pe cei ascunși în sine și scoate la lumină tot ce s-a vrut a fi întuneric. Dacă omul a reușit de curând să realizeze o hologramă în care Scriptura este cuprinsă pe o pagină A4, acum se scoate la lumină o carte care cuprinde în ea cerul și pământul, fiind «*scrisă și pe dinăuntru și pe dinafară*» (Apocalipsa, 5/1), căci Cuvântul îi cuprinde paginile, și nu paginile cuprind Cuvântul.

Celor care vor intra pe tărâmul acestei împărății le dăruim condiția să parcurgă mai întâi câteva articole teologice ale părintelui Nicodim, care se constituie într-un studiu introductiv, menit să dea o certificare autorizată cuprinsului acestei cărți.

Ucenicii